

Vroegere tuin, toneel van de zoenlessen

Mooi verhaal van die jongelui in de ‘Vrolijke Buurt’, maar niet ieder treft een ‘aardige’ meid die je de kunst van het zoenen bijbrengt. Voor hen is dan op Google wel een cursus zoenen te vinden! Wel surrogaat, maar via de lessen voor beginners, kom je bij de cursussen voor gevorderden. Meer ga ik er niet over zeggen. Iedere beginneling moet zelf maar eens gaan zoeken op het World Wide Web. Succes!

Weet jie ok nog van aalles?

Waer zà ‘k ’t nou is over hebbe? ‘k Hè nae m’n vorige verhaoltjie aailijk niks noemeswaardig nieuws meegemaakt. Dus nou stao ‘k, of beterder gezeed zit ik achter m’n computertie voor de puzel: gao ‘k iets zitte fantezere, uit m’n duim zitte zuige zôôgezeed, of gao ‘k diep i m’n geheuge trugduike om over iets vanuit ’n veer verleeje op te schrijve? M’n keus is op ’t leste gevaalle. Omdat ’t aallemael betrekking het op m’n aaige jeugherinneringe, mot jie begrippe dat ’t dus aamel waer gebeurd is, end jaere vijftig in de vorigen êêuw. ’t Wazze de jaere net nae de laegereschooltijd, mor nog vóór d’n bromfiets ’n grôôt dêêl van onze tijd in beslag gong neme. Laete me ’t mor de pubertaait noeme. We wazze grôôtgebrought in de Legebordebuurt met ’n hêêl stellechie jonges en maider, aaltijd minstes zô’n stuk of tien waer we mee optrokke.

Eên và m’n maotjies had ‘n iets ouwer nichie op bezoek, dà naer de stad was verhuisd. Daer hà ze, zô vertelde ze, zoene geleerd. Nie gewoon zô’n zoentjie as ie je vaoder of moeder ’s aeves weltruste wenste. Belnêênt, zoene zôôazze me dat enkeld in ’t Thaoliao Theaoter zagge in liefdesfillems. Nou, dà zal ie begrippe, daer wouwe wij ’t fijne ok wel van wete. Tot ons aaller genoeg was de stadse nicht nie te beroerd om ons ok de fijne kneepies van ’t zoene bij te brenge. Dat wier ’n hêêl spekaokel, êêst mosse me ’t drôôg oefene. Dà begon me mekaor

'n bietjie te knuffele, mè je aareme over de rug strele en dan zachies over de kôône aaie. Lekker korties bij dichies tege mekaor aan. Dat was best al wel spannend. Omdà ze wat ouwerder was as dà wij wazze, was ze ok 'n bietjie grôôter. Dà betekende dà je de rondinge van heur lichaam, die je bij heur al goed kon zien, nou ok goed kon voele. Hà me dat êêmel gehad, dan deej ze voor hoe ovve me onze lippe mosse vurreme om lieve kussies in d'n haals en op de kôône te geve. Vervolleges bewoog ze heur tong tusse d'r lippe heen en weer. We hadde de grôôtste lol, want dà kietelde nogaal. Toe me 't allemael volleges onze 'lereres' goed genogt konne, mogge me 't omstebeurte bij heur in de praktijk brenge. We deejje meraokels goed onze best, want wie d'r 't mêêst z'n best deej, die won d'n hôôfdprijs. Dat hiew in dat jie 't nog 'n keertie dunnechies mog overdoen. Je zal begriipe datte me aamel verschrikkelijk ons best deejje, want zô'n buitekansie liet jie nie graeg aa je neus verbij gaon. Wat ovve me nie in de gaote hadde, was dà ze iedere keer as d'r 'n nieuwe zoener aan de beurt was, overnieuw lippestift op deej. Je zal begriipe datte wij, as klunzige kussers taomelijk voor aop stinge met onze rôôje monde en heur kusmondjies in onze nek en op de kôône. Mor deur de spanning hà niemand van ons dat in de gaote, totdà de leste aan de beurt gewist was. Dat was netuulijk gille van de lach, mor uit schaomte durrefde niemand d'n êêste prijs in ontvangst te komme neme...

Huib Kraaijeveld